чик! А чучеро Мамин! А невѣсто Силовиго! А другенки невѣрници. М. 14. ~~Тамо реке а Сутане...~~ ~~Кога тамо а Сутанке~~. Стани стани а мила майко. Де гиди Сълнце, а ясно сълнце. ~~А е гиди крене от Будима~~. А а гиди царе милмилнай мил.

б) При очудване: А, че хубаво! А, колко е хубаво!

в) При отзив в или обаждане, отдалеч а-у, от блиду, а? или ха? сърдо и при недочуване и не доразбиране: а? какво каза? какво рече, а? в) при питане за уточняване на питането: А? как що рече? ~~М.С. IV, XVII, 305, Чюсе ли а? Шта било а?~~ г) При съгласно питане и потвърждаване: що и? що го вде а? ще питаш ли а? ще стоиш ли мирен а? д) При осъждане да идно: а, осъмах се! А, войдеми на ума бай, аз щях да... е) При заканване и смъмряване: А гиди хлапе недно. А бре тиргино недно. А брей дане си мръднал че те убивам. ж) при обращане към някого: А бе ивване. А бе синко. з) При принуждане и предизвикване, вместо я и ня: ~~я~~ а Ставай де. А тръгвай де. А скочи да. А удари ме де, че да видиш. и) При указване и разстраване, вместо ей и яй: А тоз и ай тоз. А така, а тъка. А тъкана, а тъйканя. и вместо я, а го виф. а пули и стъли. к) При внезапност, очудване, заканване и неодобрение а, то то някога се удвоява и утроява: А-а, тъй ли е било то? а-а-а, а-а-й не ня аз, не ли трябва тъй а-и-а. и др.

3) Като предлог се чуе в'ривий говор и поговорка се виждат записано от Вергиловича отдвано: Де се разшетали а в градина. А з келетна а в гора Зелена. що кетуна а в пазена. Иску-